

тоя царски актъ се изброяватъ подобно, както правата и привилегиитъ на реченитъ села, а така сжщо и онѣзи, съ които раята селяни отъ тия села сж се ползували като свободни граждани. Следъ смъртъта на султанъ Селимъ Ханъ II се възкачилъ на престола султанъ Мурадъ Ханъ III (1574—1594 г.), който за тази цель издалъ другъ султански ферманъ, подобенъ на по-предишния султански ферманъ. А следъ смъртъта на султанъ Мурадъ Ханъ III завещанието на Рустемъ Паша е било санкционирано и одобрено отъ султанъ Ахмедъ Ханъ I (1603—1616 г.), като последния издалъ и подновилъ другъ Царски ферманъ. По-сетне въ царуването на султанъ Ибрахимъ Ханъ, който царувалъ отъ 1049—1058 г. отъ Егира или 1639—1648 г. следъ Р. Христово е билъ издаденъ и подновенъ другъ султански ферманъ, по силата на който били утвърдени правата и привилегиитъ на означенитъ вахфирани села, както и оная на раята селяни, живущи въ тѣзи села. Съ издаването на първия султански ферманъ, по тоя въпросъ, въ който подробно сж били означени правата и привилегиитъ на останалитъ села, както и на раята селяни живущи въ границитъ на тѣзи села, на завещателя Рустемъ Паша били издадени и други крепостни актове подъ название „Мюлкъ намеи хумаюнъ“. Правата и привилегиитъ на тия села, както и на раята селяни, живущи въ тия села, сж написани въ тѣзи султански „малкнамета“.

Рустемъ Паша — завещательтъ, докато е билъ живъ, е ималъ постоянно мѣстожителство въ града Търново. Той е ималъ право да се счита за пълновластенъ и независимъ управителъ на тѣзи свои завещани села, съ право още да се разполага като съ своя собственостъ за въ полза, както на вакъфа, а тъй сжщо и на беднитъ мохамедани въ Мека и Медина. Съгласно съ текста на царскитъ крепостни актове, живущитъ въ тѣзи села рая ще се управляватъ автономно като свободни граждани. Тѣ ще се считатъ за опростени и освободени отъ всѣкакви правителствени и обществени налози и данъци.

На всѣки външенъ човѣкъ, съ какъвто чинъ и положение да е и отъ какъвто категория да се числи, се забранява да влиза въ предѣлитъ на тия свободни и независими села. На външнитъ лица — били тѣ държавни служители или не; били тѣ редовни царски войници или офицери — не се допуска по никой начинъ да нахлуватъ въ територията на тѣзи села и да се намѣсватъ въ административното управление и дѣлата на тѣзи села. Сжщо тъй, не се позволява на други външни лица да влизатъ въ частни разпри, да се каратъ и спорятъ съ самата рая селяни, които живѣятъ въ земитъ на тѣзи села. Защото въ първитъ царски височайши актове, които сж издадени отъ нашитъ августейши